

der findes i Virkeligheden ikke noget Forsvar for dette.

Naar det ærede Medlem Hr. Henningsen i denne Sammenhæng pegede paa den Tendens, han mente at have fundet hos mig, naar jeg havde foreslaaet, at Aldersrentenydere, der kom i vanskelige økonomiske Forhold som Følge af Sygdom, skulde kunne faa Hjælpekassehjælp, saa er det en fuldkommen Misforstaaelse, men jeg har ment, at de Personer, som faar Aldersrente, lige saa vel som Smaapensionister maatte kunne hjælpes i en snæver Vending gennem Hjælpekasserne. De faste Takster ændrer nemlig ganske det Forhold, som hidtil var bestemmende for at nægte alderdomsunderstøttede Hjælpekassehjælp, idet man under den nuværende Ordning med Rette har ment, at der ikke var Grund til at lade to Institutioner staa med et Skøn. Nu bliver Skønnet, under hvilken Form det end sker, overgivet til den ene, og jeg kunde da ikke ved Lovforslagets Fremsættelse, og kan for øvrigt heller ikke nu, se, at der er noget som helst i Vejen for at give Hjælpekassebestyrelsen den meget begrænsede Ret til at skønne overfor Aldersrentenydere, som var tiltænkt disse Bestyrelser gennem Aldersrenteloven. Nu vel, det fandt ikke Tilslutning i det høje Folketing, og jeg har derfor været rede til at gaa med til at lægge dette Skøn over i en anden kommunal Institutions Haand, og der er ikke derigennem udtrykt nogen som helst Tendens hverken til den ene eller den anden Side.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Henningsen, at Staten skal yde et passende Tilskud til Hjælpekasserne, og det ærede Medlem Hr. Bresemann siger, at hvis han ikke faar sin Villie, saaledes at der ikke bliver nogen Maksimumsgrænse i det kommende Aar, saa kommer vi ind i et Uføre. Men naar de Herrer ser, hvilke Udgifter der har været afholdt gennem Hjælpekasserne i Aarene 1916—17 til 1920—21, og ser, at det højeste Beløb, som Staten har haft at betale, har været 722 000 Kr., og der nu foreslaas en Maksimumsgrænse paa 1 Mill. Kr., saa forstaar jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem Hr. Henningsen kan mene, at der ikke herigennem skulde være ydet et passende Tilskud, saa lidt som at det ærede Medlem Hr. Bresemann kan udtale, at denne 1 Mill. Kr. som Maksimumsgrænse vil bringe os ind i et Uføre. Jeg skulde dog tro, at det ikke for Alvor kan være de Herrer Mening at ville gøre det sidste ganske unormale Aar, som har udvist et fuld-

kommen urimeligt Spring fra Udgifter paa henimod 2 Mill. Kr. op til en Udgift paa henved 10 Mill. Kr., til den Norm, hvorefter Maksimalgrænsen skal sættes. Man skulde næsten tro, at det var det ærede Medlem Hr. Henningsens Mening. (Henningsen: Jeg har bestemt sagt det modsatte). Det ærede Medlem har sagt, at 1 Mill. Kr. ikke kan siges at være et passende Tilskud til Hjælpekasserne som Maksimalgrænse, til Trods for at man ikke noget Aar har været synderlig over 700 000 Kr. med Undtagelse af det sidste Aar, hvor Statens Udgifter kommer op paa et Beløb af 3—4 Mill. Kr., og saa siger jeg, at jeg forstaar ikke det ærede Medlems Udtalelse, medmindre det ærede Medlem vil gøre dette unormale Aar til normgivende for Maksimalgrænsens Fastsættelse.

Det ærede Medlem Hr. Bresemann mindede om vort nære Bekendtskab i politisk Arbejde ud over Landet, og det ærede Medlem har fuldkommen Ret til at minde herom; men det ærede Medlem har ikke Ret til i denne Sammenhæng at kritisere den Forhandlingsform, som jeg vælger her ved disse Forhandlinger, thi det ærede Medlem har udtrykkelig sagt, det vil Tidenden ogsaa udvise, at en væsentlig Del af de Udgifter, som i indværende Finansaar er afholdt af Hjælpekasserne, er foranlediget ved Nødvendigheden af midlertidig Hjælp til Personer, som har faaet øjeblikkelige Lønnedsættelser, og jeg vil gentage, at jeg tror ikke, det er Meningen med Hjælpekasseloven at gøre den til en Supplering af tariffmæssige Overenskomster.

Endvidere sagde det ærede Medlem Hr. Bresemann, at man maatte ønske en Ændring i de sociale Love, og det er ogsaa udtalt i Betænkningen, at „det vil ikke være muligt at faa Hjælpekasseudgifterne ned til det Omfang, som man fra anden Side mener, at de bør have, saa længe Hjælpekasserne skal bruges til at afbøde de Ska-vanker, som de fleste af vore sociale Love har, og vi tager derfor Anledning til at opfordre den højtærede Indenrigsminister til at foranledige saadanne Ændringer i de sociale Love, der er nødvendige for at aflaste Hjælpekasserne, saa de derefter kun kommer til at beskæftige sig med deres oprindelig tænkte Opgave“. Det ærede Medlem er altsaa klar over, at Hjælpekasserne er gaaet udenfor den Opgave, som oprindeligt var tiltænkt dem, og deri søger det ærede Medlem altsaa Forklaringen — ganske som jeg gør — paa de abnorme Udgifter, man er naaet op til. Men saa spørger jeg det